

Ненад Трајковић

РАЗМИШЉАЊА У ПАУЗАМА

када сам први пут читао Енеса Халиловића
није било потребе разумети песму „Збир“
значајније је било разумети њега
та општа знања о свим зидовима света
не могу спутати моја психолошка умећа
да Енес тих дана није знао начинити корак
иако су други причали како мирно спава
из непролазног мита о уљуљканости
не знајући да тај одмор није добар знак

када сам се опет вратио тим зидовима
нисам знао како да одглумим сигурност
и тако упаковану пошаљем је њему
то надметање духа у изгубљеној трци
не може заменити плавог дечака на капији
са каменом у руци
мада та дистанца није ни важна
колико је заиста битан погрешан утисак о свету

БАЛАНС

данас си се смејала
и то је сасвим добро
несхватање у твој погледу
о путу у једном смеру
је оно кретање без повратка
то је бела стрелица на знаку
где само виђаш леђа људима
то су беле собе оивичене белим линијама
ко би помислио да бело може плашити
ко би помислио да ме ти можеш плашити
таква
заљубљена у тешку уметност
зато сада пишем једноставније песме

и разумем младе песнике „београдског круга“
који говоре „метафору је немогуће написати“
неки иду даље и траже забрану за Миљковића, Антића, Попу...
и свих савремених старијих песника
то не мора бити лоше
када траже антологијски песници
на крају и ја бих те заштитио тешког ока
које разбија сумњу
јер данас не треба сумњати
данас треба беспоговорно веровати
како би био добродошао у све сфере друштва
како би туђин једино себи остао
да када залуташ у мрачној соби
не будеш сам

јуче си плакала...
дала си ми кључ за који ниси била сигурна шта отвара
и тражила да га чувам
„тај кључ има своју сврху иначе не би постојао“
тихо си себи рекла
а онда заћутала и тако сачекала нови дан

данас си се смејала кључу
којег чувам око врата
рекла си ми „док постоји кључ
мораш се стално враћати назад“
знам
то и није неки успех
ако изузмемо твој осмех
онда си узела антологију младих песника Србије
и запалила ватру
како би нам скувала чај

НА РАСКРСНИЦИ

када сам пролазио раскрсницу
на путу за наш нови град
нисам стао
то је прихватање светова
прихватање реалности
наше жеље не могу то да врате
ти си се окретала – ја нисам
ти си пустила сузу
и оставила је
јер неко увек ожедни

када сам пролазио раскрсницу
само сам застао
ти си се окретала – ја нисам
у твом свету Антонио Мачада је био жив
рекао сам ти да га не читаш
туга је безвредна
са њом се не тргује
ти си пустила сузу
и оставила је
за случај да ожедним